

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Reklamní servis RS, společnost s ručením omezeným**, se sídlem Svaté Anežky České 28, Pardubice, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Wonkova 1142, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 12. 2006, č. j. 30 Ca 41/2006 – 29,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 12. 2006, č. j. 30 Ca 41/2006 - 29, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 12. 2006, č. j. 30 Ca 41/2006 - 29, byla zamítnuta žaloba podaná žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 28. 4. 2006, zn. 391/RR/2006/St, jímž krajský úřad změnil rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále jen „magistrát“) ze dne 12. 10. 2005, č. j. 53050/02/HA/Bo, o zamítnutí návrhu stěžovatele na vydání povolení na umístění reklamního, informačního a propagačního zařízení (dále jen „reklamní zařízení“) na pozemku p. č. 503/1 v k. ú. Svobodné Dvory tak, že se jeho umístění nepovoluje. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že okolností, kterou měl krajský úřad za určující pro rozhodnutí ve věci, byl rozpor návrhu stěžovatele s ust. § 4 vyhlášky č. 137/1998 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“), konkrétně s tou její částí, podle níž umístěním stavby nesmí být ohrožována bezpečnost a plynulost provozu na přilehlých komunikacích. Tento rozpor byl odůvodněn především stanoviskem Policie České republiky, Okresního ředitelství Hradec Králové, dopravního inspektorátu ze dne 31. 3. 2005, č. j. ORHK-3/DI-BI-25/2005,

v němž tento orgán vykonávající státní správu ve věcech bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích odkázal na svá předchozí nesouhlasná stanoviska s umístěním reklamního zařízení. Krajský úřad nevzal toto stanovisko jako vyjádření dotčeného orgánu státní správy ve smyslu § 126 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), ale jen jako jeden z nezbytných podkladů svého rozhodnutí. Návrh na umístění reklamního zařízení tedy nebyl zamítnut proto, že s ním nesouhlasil policejní orgán, ale proto, že k danému závěru dospěl krajský úřad v intencích stavebního zákona a předpisů jej provádějících. Krajský soud posoudil tento postup jako zcela správný. Spojuje-li vyhláška umísťování staveb také s ochranou bezpečnosti a plynulostí provozu na přilehlých pozemních komunikacích, koho jiného požádat v takovém případě o odborné stanovisko k věci, než právě orgány Policie ČR. Je přitom zcela lhostejné, od jakého právního předpisu svoji pravomoc a příslušnost vykonávat státní správu ve věci bezpečnosti a plynulosti provozu odvozují. I když v dané věci nejsou orgány Policie ČR dotčenými orgány státní správy na daném úseku podle § 126 odst. 1 stavebního zákona, neznamená to ještě, že se k věci nemohou vyjádřit. Krajský úřad předmětné stanovisko nepřevzal nekriticky, ale hodnotil ho ještě ve spojitosti s nově zřízeným kruhovým objezdem, a teprve na základě těchto skutečností rozhodl. Podle krajského soudu je posouzení otázky, zda by v daném případě byla ohrožena bezpečnost či plynulost provozu, výsledkem správního uvážení. U rozhodnutí vydaných na základě takové úvahy však soudy přezkoumávají pouze to, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo je nezneužil. Z těchto pohledů se krajský soud věci zabýval a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění a že krajský úřad respektoval ohledy, které mají shora uvedené zákonné předpisy na zřeteli. Krajský soud proto na rozhodnutí i v ostatním odkázal. Dále uvedl, že se nezabýval námitkami, které s napadeným rozhodnutím přímo nesouvisí (rekapitulace dosavadního průběhu řízení probíhajícího od 14. 8. 2002, setrvávání Magistrátu města Hradec Králové na tom, že orgány Policie České republiky mají v projednávané věci postavení dotčených orgánů státní správy, průběžné závěry, obecnost některých termínů užitých Magistrátem města Hradec Králové apod.) s poukazem na jejich bezvýznamnost pro rozhodnutí ve věci, nehledě na to, že je krajský úřad uvedl na pravou míru. Protože se v dané věci jednalo o rozhodnutí založené na správním uvážení, nemohl stěžovatel očekávat exaktní výčet důvodů odůvodňujících výrok napadeného rozhodnutí. Pro rozhodnutí samotné bylo též nerozhodné, že mělo být navrhované reklamní zařízení na soukromém pozemku mimo ochranné pásmo ve vzdálenosti 14,5 m od okraje silnice, neboť to jsou okolnosti, které samy o sobě nemají žádný vliv na požadavky stanovené v § 4 odst. 1 vyhlášky.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti namítal, že z důkazů obsažených ve správním spise je zřejmé, že zamítavé stanovisko orgánů Policie ČR ze dne 19. 2. 2004 bylo jediným podkladem pro zamítavé rozhodnutí správních orgánů. Toto naprosto nekonkrétní stanovisko se opírá o údajné stanovisko specializovaného psychologického pracoviště Policie ČR, Správy Východočeského kraje a jeho policejního psychologa s mnohaletou praxí (bez udání jména, data vyhotovení, spisové značky), z jehož obsáhlého stanoviska cituje, že „konkrétní RZ na p. p. č. 503/1 v k. ú. Svobodné Dvory vykazuje ... vlastnosti, které působí rušivě na úmyslnou pozornost řidičů ... v daném místě (které svádí k rychlé jízdě) by zvýšilo riziko nehody a riziko přehlédnutí

dopravní značky omezující rychlost.“ Stěžovatel poukázal na to, že na původně průjezdném úseku se zvýšením rychlosti na 70 km/hod. byl vybudován kruhový objezd se snížením rychlosti na 30 km/hod. Existence tohoto kruhového objezdu automaticky přinutí řidiče ke značnému snížení rychlosti a zvýšení pozornosti. Dále stěžovatel uvedl, že psycholog PhDr. J. H. není zaměstnán na specializovaném psychologickém pracovišti Policie ČR, Správy Východočeského kraje, nýbrž je fyzickou osobou podnikající podle živnostenského zákona v živnosti „Psychologické poradenství a diagnostika“ a „Ostatní činnost související se zdravotní péčí jinde nespecifikovaná“, nedisponuje kulatým razítkem se státním znakem a o jeho vyjádření nelze říci, že není podjaté s ohledem na jeho spolupráci s Ministerstvem vnitra. V obecné rovině vyslovil stěžovatel souhlas s názorem krajského soudu, že i když v daném případě orgány policie nejsou dotčenými orgány státní správy, neznamená to ještě, že se k věci nemohou vyjádřit. Pokud kvalifikace správního úředníka nestačí na posouzení nepřiliš složitých dopravních podmínek, nebo když se úředník chce schovat za názor údajně kvalifikovaného a nestranného orgánu, nechť se vyjádří. Ale ať tak učiní způsobem stanoveným zákonem, tj. tak, jak mu určuje ust. § 3 odst. 4 a 5 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neopírajíce se přitom o subjektivní názor podjaté soukromé osoby. Pokud krajský soud dospěl k závěru, že krajský úřad předmětné stanovisko nepřevzal nekriticky, když je naopak hodnotil ve spojitosti s nově zřízeným kruhovým objezdem, pak se patrně nezabýval skutečnostmi uvedenými v předchozím odstavci této kasační stížnosti a porušil tím ust. § 132 o. s. ř. Podle stěžovatele se ani správní orgány, ani krajský soud vůbec nezabývaly vyjádřením znalce z oboru dopravní psychologie PhDr. V. Š. ze dne 7. 11. 2000, ačkoliv je založeno ve správním spise. V žádném z rozhodnutí není o tomto vyjádření uvedeno ani slovo, jako by vůbec neexistovalo. Napadený rozsudek je proto v tomto směru nepřezkoumatelný. Stěžovatel rovněž poukázal na existenci Centra dopravního výzkumu, které se mimo jiné specializuje také na vydávání posudků k návrhům na umístění reklamních zařízení, a odkázal na vyjádření PhDr. V. R., které připojil ke kasační stížnosti. Jestliže stěžovatel sám bez velkého úsilí získal citované doklady, pak je snadno mohly, a měly, získat i orgány správní a soudní. Správní orgány tak porušily ust. § 3 odst. 4 a 5, § 32, § 34 odst. 5, § 46, § 47 odst. 3, § 49 a § 59 odst. 3 věty za středníkem správního řádu. Krajský soud pak tím, že se nezabýval všemi předloženými listinnými důkazy, porušil ust. § 125 o. s. ř. V tom, že krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku neuvedl, o jaké důkazy opřel svá skutková zjištění a proč neprovedl i další stěžovatelem předložené důkazy, spatřuje stěžovatel porušení ust. § 157 odst. 2 o. s. ř. Závěr krajského soudu, že je zcela lhostejné, od jakého právního předpisu orgány policie odvozují svou pravomoc a příslušnost vykonávat státní správu ve věci bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, není podle stěžovatele v souladu s platným právem. Zákon č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) stanoví způsoby dohledu orgánů policie na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích. Ani citovaný zákon, ani zákon č. 12/1997 Sb., o bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích však neobsahují žádné ustanovení zmocňující tyto orgány vyjadřovat se k zamýšleným reklamním zařízením navrženým v souvisle zastavěném území obce, mimo ochranné pásmo a mimo pozemní komunikaci. Akceptovat závěr krajského soudu by znamenalo, že orgány Policie ČR mohou ve věcech bezpečnosti a plynulosti silničního provozu postupovat bez respektování zákonných norem. Podle stěžovatele musí být správní uvážení založeno na splnění kogentních právních norem, v daném případě minimálně na splnění ust. § 3 odst. 4 a 5, § 32 odst. 1 a § 59 odst. 3 věty za

středníkem správního řádu. Žádná z citovaných kogentních právních norem nebyla v žádném rozhodnutí správních orgánů beze zbytku naplněna, a proto tyto orgány zákonem stanovené meze správního uvážení nerespektovaly, překročily, resp. zneužily. Stěžovatel ponechal na úvaze Nejvyššího správního soudu, zda námitky, které krajský soud označil za nesouvisející s rozhodnutím krajského úřadu, skutečně byly pro posouzení věci bezvýznamné. Sám však tento závěr pokládá za neslučitelný s ust. § 157 odst. 2 o. s. ř. Z těchto důvodů navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

Krajský úřad ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že orgány Policie ČR v daném řízení nevystupovaly jako dotčený orgán. Mezi základní zásady správního řízení náleží i obecná povinnost správních orgánů vzájemně spolupracovat v zájmu naplnění principu dobré správy. Správní orgán je povinen přesně a úplně zjistit skutečný stav věci a za tím účelem je povinen si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Přitom není vázán jen návrhy účastníků řízení. Rozsah a způsob zajišťování podkladů pro rozhodnutí určuje správní orgán, na jehož žádost jsou státní orgány povinny sdělit skutečnosti, které mají význam pro řízení a rozhodnutí. V daném případě bylo postupováno v souladu s těmito obecnými zásadami. Krajský úřad se ztotožnil se závěry krajského soudu, který označil některé žalobní námitky za bezvýznamné, a také s jeho závěrem, že se v daném případě jednalo o rozhodnutí založené na správním uvážení. Vzhledem k výše uvedenému navrhl zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud se především zabýval stížní námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku z důvodu, že se krajský soud nezabýval vyjádřením PhDr. Š. a jeho eventuálním vlivem na rozhodnutí správních orgánů, a tuto vyhodnotil jako důvodnou.

V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je krajský soud povinen vypořádat se se všemi žalobcem uplatněnými námitkami a své rozhodnutí řádně odůvodnit, tj. srozumitelným způsobem uvést, jaké skutečnosti vzal při svém rozhodování za prokázané, o které důkazy opřel svá skutková zjištění, jakými úvahami byl veden a které důvody jej vedly k závěrům v rozhodnutí obsaženým. Tato povinnost vyplývá z ust. § 75 odst. 2 věta první s. ř. s., podle něhož soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky správního rozhodnutí a dále z ust. § 54 odst. 2 s. ř. s., podle něhož je odůvodnění povinnou (obligatorní) náležitostí soudního rozhodnutí. Krajský soud však uvedený žalobní bod zcela opomenul, a proto je v tomto rozsahu napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, dostupný na www.nssoud.cz).

Dále stěžovatel vytýkal krajskému soudu, že se v napadeném rozsudku odmítl zabývat některými žalobními body pro jejich bezvýznamnost.

Jak již bylo uvedeno, soud přezkoumá napadené výroky správního rozhodnutí v souladu s ust. § 75 odst. 2 věta první s. ř. s. a v souladu s ust. § 54 odst. 2 s. ř. s. musí jeho rozhodnutí obsahovat odůvodnění, z něhož musí být zřejmý vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud tyto úvahy v odůvodnění rozhodnutí chybí, není takové rozhodnutí přezkoumatelné, a nedává tedy dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo účastníků řízení na řádný proces. V této souvislosti odkazuje Nejvyšší správní soud na rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, v němž vyslovil právní názor, že „Není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá.“

Pouhé konstatování bezvýznamnosti některých žalobních námitek doplněné tvrzením, že „je žalovaný uveden na pravou míru“, výše uvedené zákonné požadavky, které musí soud při rozhodování o žalobě respektovat, nesplňuje. I v případě, že soud dospěje k závěru, že se některými námitkami zabývat nebude, neboť nemohou mít vliv na posouzení věci samé, je povinen tento svůj závěr logicky, srozumitelně a přesvědčivě odůvodnit (srovnej nálezn Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. II. ÚS 242/02, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>). Jelikož v posuzované věci takto krajský soud nepostupoval, což mu stěžovatel zcela důvodně vytýkal, je napadený rozsudek v této části nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Stěžovatel dále v kasační stížnosti zpochybnil nestrannost psychologa PhDr. J. H. a uvedl některé skutečnosti týkající se jeho praxe, které doložil výpisy z internetových stránek. Takto konkrétně formulovanou námitku stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl, a proto se jedná o nepřípustný stížní bod ve smyslu ust. § 104 odst. 4 s. ř. s.

Poukázal-li stěžovatel v kasační stížnosti na existenci Centra dopravního výzkumu a na některá vyjádření jeho pracovníků, jedná se o skutečnosti, na které plně dopadá ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. Podle citovaného ustanovení Nejvyšší správní soud nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Smyslem citovaného ustanovení je zabránit tomu, aby byla v kasační stížnosti uplatňována skutková nova, ať již nastala před nebo po rozhodnutí krajského soudu. Skutkovým základem pro rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se tedy mohly stát pouze skutečnosti a důkazy, které byly uplatněny v řízení před krajským soudem. Jelikož stěžovatel na existenci Centra dopravního výzkumu a na některá vyjádření jeho pracovníků poukázal až v kasační stížnosti, tj. po vydání napadeného rozsudku, jedná se o skutečnosti, na které plně dopadá výše citované ustanovení, a Nejvyšší správní soud k nim proto nepřihlížel.

V této souvislosti je dále nutno uvést, že pro řízení o přezkoumání správního rozhodnutí soudem platí dispoziční zásada, která znamená, že se soud může zabývat jen těmi námitkami, které žalobce řádně uplatnil proti napadenému správnímu rozhodnutí

[srovnej § 71 odst. 1 písm. d) a § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.]. Tato zásada je výslovně prolomena pouze v případě nicotnosti rozhodnutí správního orgánu, kdy podle ustanovení § 76 odst. 2 věta první s. ř. s. zjistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu. Z judikatury správních soudů dále vyplývá, že kromě případu nicotnosti, lze přezkoumávat rozhodnutí správního orgánu nad rámec námitek uplatněných v žalobě také v případě, je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002 – 35). Soud rozhodující ve správním soudnictví tedy není povinen z úřední povinnosti vyhledávat důkazy nezákonnosti napadených rozhodnutí správních orgánů. Zcela nepřijatelná je proto stížní námitka, že krajský soud tím, že se nezabýval skutečnostmi uváděnými až v kasační stížnosti, porušil ust. § 132 o. s. ř. ve spojení s ust. § 64 s. ř. s.

V souvislosti s další stížní námitkou týkající se závěru krajského soudu o možnosti orgánů Policie ČR vyjádřit se k otázce vlivu plánovaného reklamního zařízení na bezpečnost a plynulost silničního provozu považuje Nejvyšší správní soud za nutné připomenout zásadu materiální pravdy, jež představuje jednu ze základních zásad správního řízení, jimiž je ovládáno správní řízení. Účelem této zásady je, aby správní řízení posilovalo důvěru účastníků řízení ve správnost rozhodování. Podle této zásady lze po správních orgánech oprávněně požadovat, aby jejich rozhodnutí byla zákonná, správná a především, aby vycházela ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci. Uvedená zásada, zakotvená v ust. § 3 odst. 4, resp. ust. § 46 správního řádu úzce souvisí i se zásadou vyhledávací (§ 32 odst. 1 správního řádu) a se zásadou volného hodnocení důkazů (§ 34 odst. 5 správního řádu).

Správní orgán je tedy povinen zjišťovat všechny právně významné skutečnosti, bez ohledu na to, v čí prospěch svědčí, přičemž takto zjištěný stav věci musí odpovídat skutečnosti. Zásada materiální pravdy vyjadřuje nutný požadavek vysoké hodnoty pravdivosti a spravedlnosti vzhledem k tomu, že ve správním řízení bývá rozhodováno o právech, právech chráněných zájmech nebo povinnostech právnických a fyzických osob na jednotlivých úsecích státní správy. Způsob a rozsah přesného a spolehlivého zjištění skutečného stavu věci závisí na správním orgánu, který řízení vede. Přitom však odpovídá za naplnění této zásady a tato skutečnost má svůj odraz zejména v odůvodnění správního rozhodnutí, v němž správní orgán uvádí, které skutečnosti byly podkladem pro jeho rozhodnutí a jakými úvahami byl při jejich hodnocení veden.

Další zásadou, kterou je třeba zmínit, je zásada hospodárnosti řízení, podle níž je každý správní orgán povinen zabývat se předmětnou věcí svědomitě a odpovědně a použít nejvhodnějších prostředků, které vedou ke správnému vyřízení věci, bez zbytečného zatěžování uživatelů veřejné správy (ust. § 3 odst. 3 správního řádu).

Z výše uvedených obecných principů podle Nejvyššího správního soudu vyplývá, že závěr krajského soudu, že dopravní inspektorát Policie České republiky je správním orgánem, jehož vyjádření lze využít při hodnocení otázky možného vlivu reklamního zařízení na bezpečnost a plynulost provozu na pozemní komunikaci, byl v obecné rovině správný. Nelze se sice bezvýhradně ztotožnit s jeho názorem, že toto vyjádření bylo podkladem „nezbytným“, neboť dopravní inspektorát v daném případě nebyl dotčeným

orgánem státní správy, nicméně s ohledem na povahu věci je zřejmé, že se nepochybně jednalo o podklad rozhodnutí, který byl způsobilý přispět ke správnému a pravdivému zjištění skutkového stavu věci.

Pokud stěžovatel v této souvislosti poukazoval na dopisy Ministerstva vnitra ze dne 11. 6. 2002 a ze dne 5. 8. 2002, nelze jim ve vztahu k této námitce přiznat žádnou relevanci. V prvním z uvedených dopisů totiž Ministerstvo vnitra stěžovateli pouze sdělilo, že k povolovacímu řízení pro zřizování a provozování reklamních zařízení se vyjadřuje jen na základě požadavku příslušného stavebního úřadu a druhý se pak zabývá výhradně otázkou postavení orgánů Policie České republiky jako dotčeného orgánu státní správy v územních a stavebních řízeních a při umísťování reklamních zařízení a z toho vyplývající možnosti vydávat pro stavební úřady závazná stanoviska. Dopravní inspektorát Benešov u Prahy se ve svém vyjádření ze dne 19. 11. 2003 rovněž vyslovil pouze k otázce, zda se orgány Policie České republiky mohou ke stavbám reklamních zařízení vyjadřovat závazně.

Byť tedy v obecné rovině nelze uvedenému závěru krajského soudu nic vytknout, v posuzované věci není možné přehlédnout, že v předmětném vyjádření dopravní inspektorát pouze odkázal na svá předchozí vyjádření, která však navíc byla vypracována před zásadní změnou faktické situace v dané lokalitě (snížení maximální povolené rychlosti, svedení dopravy do jednoho pruhu, vybudování kruhového objezdu). Krajský úřad jako odvolací orgán sice ve svém rozhodnutí novou situaci v dané lokalitě zohlednil, avšak uvedl-li k tomu krajský soud pouze, že krajský úřad „uvedené stanovisko nepřevzal nekriticky, když jej naopak hodnotil ještě ve spojitosti s nově zřízeným kruhovým objezdem“, nijak se tím nevypořádal se žalobní námitkou, že krajský úřad ze zásadně změněných místních poměrů dovodil svůj subjektivní, a žádným objektivním důkazem nedoložený, závěr o ohrožení bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemní komunikaci [bod 4 písm. f) žaloby]. Napadený rozsudek je proto v této části nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. V dalším řízení tedy bude mimo jiné úkolem krajského soudu zabývat se otázkou, zda mohl krajský úřad vycházet z neaktuálního stanoviska dopravního inspektorátu a zda bylo jeho hodnocení změny faktického stavu předmětné lokality dostačující.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadený rozsudek podle ust. § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, v němž je krajský soud podle odst. 3 citovaného ustanovení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. O věci bylo rozhodnuto bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. listopadu 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně
senátu